

1786

D E O D U C E
MEDITATIO S. EPISTOLÆ
D O M I N I C Æ
Q U I N Q U A G E S I M Æ

Additis S. Patrum dictis, Quæstio-
numq; aliquot decisione, ad uberiorem textûs, cum o-
pus est, explicationem, & Heterodoxorum refutationem,

Q U A M

In Regia Aboënsi Academia,

P R Æ S I D E

DN. ÆSCHILLO PETRÆO,

S. S. Theol. Doct. Profess. & Civitatis ejusdem Pastore:

Examini subjicit, in Auditorio Majori, horis solitis

Ad diem 3. Julij, Anni 1653.

M. ERICUS CH. MYRICIUS VV-Gotbus.

Anselmus in b. l.

Quoniam loqui diversis Lingvis præcipue desiderabant Corinthii, propterea donum hoc
in primis ostendit Apostolus sine charitate non prodesse.

Hiero: in b. l.

In futuro, sola Dei Charitas & Angelorum & Sanctorum omnium permanebit. Ma-
gis ergo est quod semper erit, quam quod aliquando cessabit. Item in Patre & Filio
& Spiritu S. Fides stabilis est, additamento enim opus non habet.

A B O Æ.

Excusa Typis Acad. apud Viduam Petri Wald. An. 1653

V I R O Admodum Reverendo

DN. ERICO BRUNNIO,

Sacro S. Theologiæ & Phil. Doctori celeberrimo, Superintendentia Gothoburgensis amplissimæ Superintendenti gravissimo. Patrono suo reverenter suspiciendo,

Ut Et

V I R I S

Reverend. & Clarissimis

Gymnasij quod Gothoburgi est Lectoribus dextrimis, Consistorij Ecclesiastici ibidem Adfessoribus, Promotoribus suis honorandis

N E C N O N

V I R I S

Vita integritate & Doctrina conspicuis,

Reverendis Præpositis & Pastoribus in eadem Superintendentia, Fautoribus suis indubitatissimis

Hoc Exercitium Academicum concionatorium, in signum reverentiæ, observantiæ declarandæ honorisq; contestandi, suisq; promovendi spem dedicare, ausus est, & voluit, Auth. & Resp.

E. CH. MYRICIUS

MEDITATIO TEXTUS:
DOMINICÆ QUINQUA-
GESIMÆ,

In Sanctæ & Summæ Laudandæ Trinitatis, Patris, Filii,
& Spiritus Sancti nomine.

Charissimi, diligamus nos invicem: Quia Charitas ex Deo est: Et omnis qui diligit, ex Deo natus est, & cognoscit Deum, 1. Joh. 4. v. 7. Quibus verbis, continetur elegans & pernecessaria admonitio, de charitate mutua exercenda, instituta ad omnes in universum homines ut se invicem mutuò diligant, mutua præstent beneficia verbis & operibus spontæo & prompto animo. Prohibetur itaq; à S. Johanne, odiù & rancor adversus proximù, quo se homines invicem absumüt & perdunt. Vocat Apostolus odium vetus fermentum malitiæ & pravitatis, Ideoq; expurgandum 1. Cor. 5. v. 8. Commendat charitatem nobis à suo auctore, quem Deù agnoscit, & docet omnes à Deo nasci & regi hanc exergentes, & præterea etiam eos omnes magnù hunc inde percipere fructum, pervenire videlicet eo ipso, in cognitionem Dei. De hac autem cognitione, dicit Christus Joh. 17, v. 3. Hæc est vita æterna, ut cognosceant te solum verum Deum, & quem misisti Jesum Christum. Inter alia, quib; res quælibet æstimantur & in pretio habentur, non minima hæc sunt, quod v. delictis præstante habeant authoré, & eximiù fructum & molumentum &

commodum, Inter has res merito numeratur Charitas: De hac autem hac vice aliquid uberius dicendum est.

O Remus etiam DEum ut hanc Epistolam ita meditari queamus, ut cedat in nominis Divini gloriam, nobis in augmentum & incrementum doctrinae, & bonorum operum, in spes & fiduciam, & tandem in aeternam beatitudinem: Dicamus igitur: Pater noster, &c.

EPISTOLA I. ad Corinthios, cap. 13. a. v. 1,
usq; ad finem.

SI linguis hominum loquar & Angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum aes resonans, ac cymbalum tinniens. Et si habeam prophetiam, & noverim mysteria omnia, omnemq; scientiam: Et si habeam omnem fidem, adeo ut montes loco dimoveam, charitatem autem non habeam, nihil sum. Et si insumam in alimoniam omnes facultates meas, & si tradam corpus meum ut comburam, Charitatem autem non habeam, nihil utilitatis capio. Charitas patiens est, benigna est: Charitas non invidet, charitas non est procax, non inflatur non est fastidiosa non querit quae sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet de injustitia sed congaudet veritati: Omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet. Charitas nunquam excidit, si ve prophetia abolebuntur si ve lingua

cessabant, siue scientia abolebitur. Ex parte enim cognoscimus, & ex parte prophetamus. At ubi venerit quod perfectum est, tunc quod ex parte est, abolebitur. Quum essem puer, ut puer loquebar, ut puer sentiebam, ut puer, cogitabam. At ubi factus sum vir, abolevi puerilia. Cernimus enim nunc per speculum in enigmate: Tunc autem facie ad faciem: nunc cognosco ex parte: Tunc vero cognoscam, quemadmodum & cognitus sum. Nunc autem manet fides, spes, Charitas, tria hæc: Sed maxima in his Charitas.

Instituit enumerationem per longam seriem Spirituum Ilium donorum & Apostolus, quorum varietatem magnam esse, sed Spiritum horum omnium authorem & dispensatorem unam ostendit, cum admonitione eleganti ex similitudine à membris in uno corpore coalescentibus multis, quæ omnia, portant, sustentant, curant atq; fovent ultrò collatis operibus mutuis ipsum corpus: Sic homines, ob dotes sibi collatas, sibi non placeant, vel alter alteri invideat; Sed quisq; suas in commune conferant commodum, hoc docet in superiore capite; In hoc verò recitato textu, extimulat Corinthios suos ad studium Charitatis, sine qua, reliqua Dei dona cuncta, vel maximè eximia coram mundo, samen coram Deo frustranea esse docet: Ideoq; per institutam collationem charitatis cum eminentissimis Dei donis, ijs imprimis, quæ in omnium admiratione versantur: Ut postea primò cum eloquentia, eaq; non vulgari, sed plus quàm humana, adeoq; prorsus angelica. Item cum prophetia h. e. facultate prædicendi futura & dextrè interpretans

di oracula & myſteria Dei in ſacris comprehenſa literis; Itemq; cum cognitione myſteriorum: Fide miraculoſa: Miſericordiæ operibus, Martyrijs: Quæ omnia, ne ſuis quidem poſſeſſoribus, nedum alijs hominibus tantillum prodeſſe aut conferre docet, ſi non Charitas illorum omnium unica ſit moderatrix, Tandem ſubjungit hujus deſcriptionem: Quod videlicet Charitas ſit patiens, benigna, non invidens, non procax, non inflatur non cogitans malum, non gaudens de injuſtitia, ſed congaudens veritati, omnia ſufferens, omnia ſperans, omnia ſuſtinens. Ultimo inſtituit ruruſ collationem charitatis cum nonnullis prænomiſatis eximijſ donis quoad durationem, quo reſpectu, etiam declarat Charitatem palmam obtinere. Admonemur ex hoc textu, de prima & ſecunda Decalogi tabula: Ut Deum ante omnia & proximum ſicut noſ metipſos diligamus. Item excitamur ad ſedulo orandum: Ut regnum Dei adveniat. Et voluntas Domini fiat. Sumamus hæc verba, aliquantulum penitius conſideranda, eaq; in duas diſtribuamus.

P A R T E S:

1. De Charitatis commendatione à neceſſitate, & utilitate multiplici.
2. De illius præ cæteris virtutibus Chriſtianiſ duratione

Atq; hæc ſunt iſtæ partes, quas hac vice breviter & ſimpliciter tractare conſtituimus: Omnipotens & æternus Deus, Pater noſter cæleſtis dilectiſſimus, nobis omnibus benedicat, cunctaq; utiliter & fructuoſe cedere faciat.

P R I M A P A R S.

In qua meditamur:

I. Charitatis collationem, primò cum dono lingvarum: Hanc describit Apostolus hoc modo; Si lingvis hominum loquar & angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum es resonans ac cymbalum tinniens. h. e. Si ea mihi esset facultas loquendi, quæ in perpaucis hominibus reperitur, & cum angelis, spiritibus illis purissimis communis est, qui cū spiritus sint, linguam non habent; Tamen eis lingua tribuitur, legimus enim ipsos cantare Deo hymnos in laudem & gloriam Esa. 6. v. 3. Et magnalia nostram salutem concernentia, lingvis expedivisse, hominibus salutaria persuasivisse Luc. 1. Itaq; Angelorum linguam magis admiramur quam scrutamur in illis. Hanc facultatem etsi Paulus habuisset, & alij cum illo; Tamen se & alios eodem dono donatos, rotundo ore profitetur, si abfuerit Charitas, instar æris resonantis & cymbali tinnientis esse: Quorum plurima quamvis sacro usui dicata, tamen nihil quicquam proficiunt, nisi populum ad sacra in sacris ædibus peragenda convocant, ipsa foris manent & solum sonum edunt, qui non rarò in auram absq; peculiari fructu & affectu dissipatur: sic & ego, vult dicere Apostolus, & omnes hac quamvis eximiâ & angelicâ facultate loquendi instructissimi essemus; Nullus tamen inde perciperetur fructus verus, cum abfuerit Charitas, & Fides quæ ejus mater est; Sine quibus, nihil quantumvis eximium, aut singulare, Deo placere, aut ad proximum aliquis inde verus redire potest usus: Nam charitatis affectu destituta oratio, in quemvis finem a-

lium

lium potius tenderet quam ad utilitatem proximi promovendam quod tamen tota tabula Secunda Dezalogi spectat & injungit.

L. C. Eloquentia est à Deo data hominibus, sacrarum etiam literarum præconio percelebrata: Nam inter propitij Dei dona, non ultimò loco recenset Esaias oratores claros & prudentes, Esa. 3. v. 4. Quantum utilitatis, non solum in Politia, quod Salomon ostendit prov. 16. v. 24. Dicens: Favus mellis sunt jucunda verba, dulcedo animæ, sanitas ossium; Sed etiam in Ecclesia: Nam Doctoris munus est non solum simpliciter auditoribus proponere doctrinas salutares, sed easdem propositas etiam contra quosvis insultus defendere & contradicentes refellere: Majori cum felicitate & successu utrumq; facit, si sit propitudine linguæ juxta eruditionem præditus. Si vero hæc facultas viro malo, ab affectu dilectionis alieno contigerit: Quid fuerit aliud, quam gladius in manu furiosi? Indomitam linguam depingit egregiè S. Jacobus cap. 3. à versu 3. usq; ad 11. attendendus proinde erit usus linguæ rectus: In omni sermone, hunc sibi homo scopum unicè præfixum habeat, ut Dei gloria illi ulstretur, veritas ut plurimum in profundo latitans eruatur, & ad faciendam Deo grata, proximo flectatur. Et sit per omnia, lingua nostra, & Eloquentia omnis, Charitatis affectu tincta, quo omnia effata sint directa in Dei gloriam & proximi salutem promovendam: Dicamus itaq; semper cum Psalmista, Domine labia mea aperias, ut os meum annuntiabit laudem tuam.!

Secundò collationem charitatis cum dono prophetico, cui etiam alia excellentia dona conjungit Apostolus de quo ita loquitur: Et si habeam prophetiam

& noverim myſteria omnia, omnemq; ſcientiam: & ſi habeam omnem fidem adeò ut mōtes loco dimoveam, charitatē a. non habeam, nihil ſum. Hic aliquot eximia dona, recenſet Apoſtolus, quæ etiam ſine charitate nihil prodeſſe teſtatur. Prophetia hic complectitur, & *d'v a pur* illam admirabilem prædicendi futurarum rerum eventus citra humanæ conjecturæ adminiculum, ex ſola divini ſpiritus illuminatione provenientes: Tum etiam facultatem dextrè interpretandi ſcripturas, Utrumq; eſt mirificum & gratioſum Dei donum: Quemadmodum etiam cognitio myſteriorum, quâ quis articulos fidei ſublimiaq; regni cœleſtis myſteria, eorumq; profunditates, ſic intimè perſpectas tenet, ut contra divina veritatis hoſtes quoslibet, ex inconcuſſis fundamentis ſcripturæ ſacræ tueri valeat. Fidei vox hic ſignificat, fidem ſignorū, ſeu virtutem miraculorum edendorum. Hæc omnia docet Apoſtolus nihil eſſe, ſi abſit charitas.

Tertiò collationem charitatis cum miſericordiæ operibus, & animo ſpontaneo moriendi & ſuſtinenti quævis tormenta. De quibus ita in textu Apoſtolus: & ſi inſumam in alimoniam, omnes facultates meas & tradam corpus meum ut comburam; charitatem a. non habeam, nihil utilitatis capiam. Ero gare de facultatibus ſuis in uſum pauperum, eſt opus ſi ex fide & charitate promanet, valdè præclarum & paſſim in ſcriptura nobis demandatum; ſi verò fiat abſq; fide & conſequentè abſq; charitate, ex præpoſtero ſtudio ſanctitatis oſtendendæ potiùs quàm amoris proximo declarandi, tum nihil proficit is, qui vel univerſas ſuas opes, in meras eleëmofynas convertit. Et ſic de martyrio, ſi quis vel invictò & intrepido animo, quævis ſupplicia ſufferre, & exquisitiſſima tormenta ſuſtinere præſumat, quin fiat

charitate Dei, orthodoxæ religionis, fideiq; ejus, publicæq; utilitatis contestandæ & asserendæ causa, nihil inde utilitatis redundare docet Apostolus.

L. C. 1, Ex collatione charitatis cum his varijs donis & virtutibus discimus, secundum salvificam fidem in Christum videlicet, unice sectandam esse charitatem tantòpere nobis ab Apostolo commendatam: Quippè sine hujus moderatione, non possunt reliqua etiam eximia dona Dei, vel probari Deo, vel ad suos pervenire usus, quò sunt à Deo destinata; sed haud rarò (quod dolendù est) convertuntur in exitiosa & infesta arma, quibus incolumitati & saluti proximi quam maximè nocetur. Ante omnia igitur induti simus charitate Col: 3. v. 14, quæ in communem usum totius corporis, Ecclesiæ, singulorumq; membrorum conferat & dispenset dona divinitus concessa. Ad quod Apostolus similitudine membrorum in præcedente capite proposita omnes cohortari voluit.

L. C. 2, Apparet in specie, eleëmofynas & liberalitatem erga pauperes, quam præcipit Dominus passim in scriptura, Deut: 15. v. 11. Esa: 58. v. 7. & alibi, maxime placere Deo. Promittit enim & in his locis & alibi largam retributionem Psal: 41. per integrum psalmum, continentur largissimæ promissiones retributionis. Prov: 19, 17, mutuat J Ehovæ, qui gratiosè largitur tenui, & beneficium ejus rependet ipsi.

II. Charitatis descriptionem

& quidem PRIMO à declaratione quid efficiat in hominibus, vel quomodo homines pij ejus beneficio sese gerant. De quo ita in textu: Caritas patiens est, benigna est, congaudet veritati, omnia suffert, omnia credit,

dit, omnia sperat, omnia sustinet: h. est, fiunt homines
charitate donati, longanimes, non sinentes sese facile
ad iram vel animi perturbationem commoveri. Et de
niq; reddit cultores suos humanos, in moribus svaves,
& quæ citra offensionem Dei & insignem iacturam fa-
mæ & læsionem conscientiæ sufferri possunt, cætera om-
nia suffert redimendæ pacis & concordiæ gratia, ne
animi hominum, mutuis diiceptionibus distrahantur.
Et optima quæq; credit, sperat & expectat de quovis,
nec diversum sibi facile persuadere sinit, ni prius dece-
pta fuerit. Et ne turbetur Ecclesia aut res humanæ,
multa tolerat charitas, expectans mitigationem malo-
rum, & emendationem eorum quæ pijs aduersantur.:
Congaudet veritati, i. e. lætari homines facit super veri-
tatem, & in hoc, cum audiunt rectè & candidè agi cum
alijs?

L. C. 1. Monemur hinc charitatem Christianam,
non niti nuda gloriatione, sed ipsa re & opere: Neq;
posse esse otiosam, cum fides cui semper innititur synce-
ra charitas sit per eam efficax Gal: 5, 22. hinc & chari-
tatem non in lingua aut verbo, sed in opere & veritate
positam esse testatur Joh. 1. Epist. cap. 3.

L. C. 2. Ex hac descriptione Paulina, dignoscun-
tur qui sint charitate vera donati: Videlicet omnes ij,
qui aduersa & quicquid pressuræ ac afflictionis obvenit,
& quo animo sustinent, expectantes à Deo ipso, cujus vo-
luntati ac beneplacito omnia subjecta sunt, liberatio-
nem suo tempore, h. e. ipsi beneplacito. Et qui Con-
cordiæ student, in conversatione & quotidiana vita, om-
nem detestantes morositatem, præbentes se gratos &
iucundos, pacem colentes quantum fieri potest, cum om-
nibus hominibus, Rom: 12, v. 18. in sum: a: providè

procurant honesta, in conspectu omnium hominum: Nemi-
ni malum pro malo reddunt.

Secundò, Enumerationem eorum quæ charitas fugit. De qua ita Apostolus: Charitas non invidet, non procax est, non inflatur, non fastidiosa est, non quærit quæ sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet de injustitia: h. e. non facit homines invidos, qui proximo, sua dona vel corporis vel animi vel fortunæ invident. Non agit quid temerè, petulantèr aut nequiter adversus proximum. Non tumet admiratione sui ipsius, non turget fastu contra alios, nec insolentèr eis insultat, sed intra modestiæ limites sese continet, suo se meretur pede ac modulo. Etsi charitas à semetipsa incipiat, atq; sic homines efficiat tales ut se quoq; diligant & sua commoda promotà cupiant; tamen hoc cavet sedulò ne suum commodum quærat cum aliorum damno & detrimento. Non incitatur aut exasperatur ad iram subitam, non meditatur mala, nedum studio concinnat ea, aut cogitationes animi eò intendit aut dirigit ut famæ aut incolumitati proximi insidias struat, hæc omnia à charitate Christiana sunt alienissima.

L. C. Fugienda itaq; sunt hæc vitia à charitate alienissima, societati humanæ perniciosissima: his enim quis infectus, non potest non alium (quod canum ac ferarum est) modere, imò devorare, & sunt talia, quæ excludunt homines à regno Dei, 1. Joh. 5. v. 15. Et cum charitas durabit in futura societate cœlesti & æterna, prout in seq; audituri sumus, in hoc seculo erit inchoanda & sedulò urgenda; Qui enim in hac vita non diligit proximum suum, dum est cum eo in via, Matt. 5. is nunquam ad perpetuam illam sanctorum charitatem tuam pertinet, 1. Joh. 3. v. 14. 15.

SECUNDA PARS.

In prima parte vidimus charitatis necessitatem ac multiplicem utilitatem: Jam in altera, ejus præ cæteris virtutibus Christianis durationem respiciamus.

In qua meditamur ejus vicissim collationem.

I. Cum prophetijs & lingvis:

Prophetiæ abolebuntur in futuro seculo: ministerium n. verbi abrogabitur simul etiam usitata illa ratio prophetandi explicandiq; scripturam. Cessabunt & lingue vlx. varietas linguarum: siquidem non loquentur Electi in altero seculo differentibus lingvis: cum linguarum diversitas, originem traxerit à peccato, Gen: 11. sed una lingua, unaq; voce, Deum celebrabunt in perpetuum; Charitas verò nunquam excidit, id est, nunquam desinit sed in omnem æternitatem durat.

2. dō Cum Scientia, quam Apostolus testatur quodq; abolendam: h. est. modus ille sciendi, qui in docendo discendoq; consistit, & ab infimo gradu ad altiorē subinde per incrementa contendit, nec tamen ad exquisitæ perfectionis fastigium, in hac vita, homo nudus ullus pertingit. Hi, successivæ scientiæ, habitus, hic cognoscendi modus, hæc manca & imperfecta notitia, in illa æternitatis luce locum habebit nullum. Quod ulterius explicat Apostolus, ajens: Ex parte cognoscimus ex parte prophetamus; Ast ubi venerit, quod perfectum est, tunc quod ex parte est, abolebitur. Quatenus nobis scripturæ beneficio revelatur omne consilium Dei, Act: 20. Et quatenus cognitioni nostræ nihil deest, quod ad consecutionem æternæ salutis pertinet, eâtenus etiâ ipsa quodq; notitia nostra, perfecta dicitur. At si confe-

ratur cum vitæ alterius scientia, haud abs re dicitur notitia nostra partialis: Cognitio enim quæ manifestabitur in vita beata, erit omnibus numeris atq; modis completa & perfecta, qua exoriente, prior illa penitus evanescet, haud aliter atq; splendor alicujus stellæ disparet exorto sole.

L. C. Hic monemur de diversissimo statu utriusq; vitæ præsentis scilicet & futuræ: in hac vita opus est institutionis & doctrinæ adminiculo, opus est ministerio verbi, prophetia seu interpretatione scripturarum, opus est ut à primis elementis doctrinæ cœlestis initio facto progrediamur ad majora &c. Eph: 4, 13, 14. Hæc ipsa qualiscunq; perfectio, ad quam, in hac vita, multo labore ac sudore pervenitur, multa laborat imperfectione, si ejus fiat ad aspectum vitæ venturæ collatio: Non tamen ideò studium cognitionis & scientiæ in hac vita contemnendum, sed eò ferventiori animo contendendum. In altero verò seculo, Deus ipse, erit omnia in omnibus 1. Cor: 15, 28. Non ibi proficiemus successiva illa cognitione: tunc enim non docebit vir virum, nec quisquam dicet proximo suo, cognosce Dominum, sed erimus omnes à Deo docti: Versabitur notitia nostra in contemplatione perfecta & æterna Dei. Christus enim inquit: In illa die, non interrogabitis me quicquam Joh: 16, 23. Visuri quippe DEUM facie ad faciem, sicuti est, 1. Joh: 3.

II. Similitudines ad illustrandum ingentem hanc diversitatem cognitionis & scientiæ in hoc & futuro seculo, propositas: Alteram desumit ab ætate puerili & virili: Alteram à visione in speculo representata & oculotemis h. e. facie ad faciem facta. In prima simulat scientiæ in hac vita imperfectionem pueritiæ; perfectionem verò, cognitionis & scientiæ olim manifestandæ, maturitati virili, Quemadmodum puer aliquis loquitur
sapit

ſapit & ſentit puerilia; Vir autem factus, confirmato iudicio, loquitur, ſapit, ſentit, conſultat & agit ea, quæ virum decent. abolitis puerilibus conſtantiam in omnibus præ ſe fert: ſic in hoc ſeculo, de myſteris regni cœlorum, more infantium balbutimus. Hæc infirma cognitio abolebitur, quando in maturitatem virilem alterius ſeculi hæc reverimus, & in æternam illam abſolutamq; contemplationem fuerimus introducti. Altera ſimilitudo à viſione deſumpta, hæc eſt: Quemadmodum ſi quis intuetur ſpeculum, præter faciem ſuam directè ſpeculo oppoſitam, per ſpeculum à tergo quæ poſita ſunt videns, ſed non ita liquidò ac ſi oculò tenùs ea aſpiciat, h. e. oculò directè oppoſita: Ita nunc in verbo, tanquam in ſpeculo velut à tergo intuemur Deum ſecundum id, quod Moyſi dictum eſt: poſteriora mea videbis, faciem autem meam videre non poteris, Exod: 33. v. 23. Ubi verò claritas alterius ſeculi effuſerit, videbimus Deum, amoto verbi ſpeculo facie ad faciem ſicuti eſt.

L. C. 1. Similitudines hæc duæ, declarantes diverſitatem magnam eſſe cognitionis & ſcientiæ in vita præſenti & futura, admovent omnes inſignioribus donis ornatos, de modestia, ut ſcilicet quilibet eorum modè de ſe ſentiat, nullus unquam homo, ad eam perfectionem in doctrina, in hac vita pervenerit, cui nihil adde per aſſiduum ſtudium poſſit.

L. C. 2. Cum audiamus omnia in hoc mundo eſſe tanquam puerilia citò ſcilicet abolenda, non nimis anxii his mundanis inhaereamus, tractemus ea tanquam fragilia. Levemus nos, dum nimis premimur his, meditatione futuræ vitæ, ubi curæ erunt nullæ, ubi nihil niſi conſans & perpetuum gaudium in deſinenti charitate florebit.

III, *Trium horum, Fidei ſcil. Spei & Charitatis collationem.* De qua inquit Paulus: Nunc autem manet fides, ſpes, charitas, tria hæc, ſed maxima in his charitas. In his verbis, conſert Apoſtolus tria hæc inter ſe, & præfert charitatem fidei & ſpei. Diligenter itaq; notandum, quæ ratione hoc faciat, cum Fides ſit mater charitatis & perſcit ut charitas Deo placeat: Quandoquidem quicquid ex Fide non eſt, peccatum eſt, Rom: 14. v. 23. Hic reſpicit Apoſtolus ad durationem horum: Fides & Spes habent ſuum locum in hac vita, & cum illa abolebuntur: Quod in hac vita nobis fides eſt, id erit nobis in futura aſpectus: 2. Cor. 5. v. 7 per fidem modo ambulamus, non per aſpectum. In hac vita ſperamus bona futura, in altera futura ſcilicet & perpetua, non expectabimus bonà ventura, ſed præſentibus plena poſſeſſione potièmur & perfruemur: erunt ibi omnia bona præſentia, oculis ac contemplationi beatorum expoſita perpetuò.

L. C. Hinc excitamur ad dilectionem Dei, qui meorà gratiâ & dilectione noſtri, hoc ineffabile & æternum bonum nobis præparavit per noſtrum filium ſuum dilectum, Dominum J Chriſtum: & ad gratiarum actionem ei ſemper offerendam, ac preces ſine intermiſſione fundendas, ut lar.

ut largiatur nobis fidem, charitatem & spem, atq; in nobis augeat hic temporaliter, ut cum nobis emigrandum sit ab his ærumnis, bona quæ speravimus perficiantur æternaliter. Formulæ huius rei peti possunt ex Psal: 107. v. 1, 2. Psalmo 106. v. 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Clementissime Deus Pater cælestis, quandoquidem charitas tam necessaria sit, ut sine illa, nulla dona & virtutes nobis profint & tibi placeant, infunde nobis per Spiritum Sanctum Charitatem, ut te supra omnia, & proximum nostrum sicut nos ipsos diligamus, & ut videamus faciem tuam in æterna & cælesti latitias, per & propter Dominum nostrum I. Ch., qui tecum & Spiritu S. vivit & regnat in secula seculorum, Amen.

Q U Æ S T I O N E S.

I.

AN ex verbis Pauli: Charitatem autem non habens, nihil sum: Probari possit Fidem Charitate informari, & fidem solam non justificare nisi charitas adsit? Resp. Manifestam vim faciunt Pontificij verbis Pauli: Quippè qui hoc loco, non de fide justificante, sed de fide miraculorum verba facit. Multi enim in primitiva Ecclesia ediderunt miracula, qui tamen non verè credebant in Christum, nec etiam salvabantur: de quibus loquitur Christus, cum inquit: Multi dicent mihi in illa die, Domine, Domine, nonne in nomine tuo dæmonia eiecimus? Et in nomine tuo virtutes multas fecimus? Et tu sic, (inquit Christus) confitebor illis: nunquam novi vos, discedite à me, qui operamini iniquitatem, Matth. 7.

2. An hoc argumentum Pontificiorum valeat?

Maxima virtus potissimum justificat. Charitas est maxima virtus: Ergò potissimum justificat? Resp. Non agitur hic de justificatione, sed de duratione donorum Spiritus Sancti: Et fides non justificat quatenus virtus est, quæ tribuit Deo laudem veritatis & bonitatis: sed quatenus Christum mediatorem (qui pro nobis sufficientissimè satisfecit) apprehendit,

